

ningsraadet's Initiativ er kommet ind i, er lidt farlig at fortsætte.

For øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder, men vil blot gøre den korte Bemærkning med Hensyn til Fredningen af vore Pattedyr- og Fuglearter, at jeg kunde ønske, man gik lidt videre i Retning af Fredning af Vildtbestanden. Saaledes som Udviklingen er foregaaet i de senere Aar, forsvinder Vildtet mere og mere; saaledes er det i alt Fald paa den Egn, jeg kender til. Det var maaske værd at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om der ikke skulde gives kraftigere Fredningsbestemmelser med Hensyn til forskellige af disse Pattedyr- og Fuglearter, end Lovforslaget byder paa. Ellers hilser jeg dette Lovforslags Fremkomst med Glæde og vil udtale Haabet om, at det maa lykkes snarest muligt at finde en saadan Form for den nye Jagtlov, at den baade i Henseende til Jagtretten og i Henseende til Fredning skaber bedre Forhold end de nuværende.

J. C. A. Larsen: Allerede ved Finanslovbehandlingen i Fjor henstillede jeg til den højtærede Landbrugsminister at fremsætte et Forslag til Revision af vor Jagtlov, og jeg bringer den højtærede Minister en Tak, fordi Lovforslaget er kommet nu. Det er sikkert ikke for tidligt, dersom ikke enkelte af vore Vildtarter helt skal uddø. Jeg vil sige om det Lovforslag, der her foreligger, at dersom det skulde blive gennemført uden Ændring, vilde det betyde en stor Fordel for vor Vildtbestand; men det forhindrer dog ikke, at der er enkelte Bestemmelser, som maaske kunde yderligere forbedres, og jeg skal derfor her tillade mig at omtale nogle af disse.

I § 17, som omhandler Fredningstiden, er der for Haarvildts Vedkommende givet en lidt længere Fredningstid for Raabukken. Jeg kan dog ikke indse, at det er nødvendigt, at Raabukken skal kunne skydes fra 1. April til 14. Juli. Der er en Tid af Sommeren, hvor det er ganske nødvendigt, at Raabukken kan værne Afkommet, nemlig i Maj og Juni, og det kunde derfor vist være nyttigt, at den blev fredet i en Del af den her nævnte Tid. Med Hensyn til en Vildart, som er en af de mest efterstræbte og en af de letteste at beskyde, nemlig Haren, er her ikke foreslaaet en Smule Udvidelse af Fredningstiden. Jeg vil i høj Grad henstille i Samklang med det ærede Medlem Hr. Blangs Udtalelser, at vi faar en længere Fredningstid for Haren. Jeg kunde tænke mig, at det vilde være rigtigst, at man

først fik Lov til at skyde Harer fra 1. Oktober eller maaske endda lidt ind i Oktober. Det hænder ikke saa sjældent for en Jæger, at han træffer en Hare i Slutningen af September, som er saa lille, at den ikke er værd at skyde paa — der kommer Kuld frem i September Maaned —, og en ældre Jæger skyder naturligvis ikke paa saadant et Barn, men yngre Jægere af den Art, som det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen nævnte, tager alting med.

Jeg vil gerne lægge et Ord ind for Graaanden. Det er vist en af de Vildtarter, der er svundet mest ind herhjemme i de senere Aar. Jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, om ikke Fuglekøjerne ved Vestkysten kunde blive inddraget; jeg tror ikke, de betyder nogen Indtægt for Staten, maaske for nogle ganske faa Enkeltpersoner. Denne Foranstaltning har i høj Grad skadet Graaanden, og jeg slutter mig i høj Grad til Ønsket om, at denne And maa faa en længere Fredningstid. Saa vidt, som det ærede Medlem Hr. Andreassen nævnte, synes jeg nu ikke, man behøver at gaa, men man kunde f. Eks. gaa til 1. August.

Det foreslaas, at den saakaldte Kærnebider eller Kirsebærfugl skal fredes nele Aaret. Jeg skal indrømme, at det er en ret køn Fugl at se paa, men jeg — der bor tæt ved en Statsskov — maa sige, at der er ingen Fuglearter, der har ødelagt min Have mere end denne. I Marts Maaned møder en Flok af disse op og knuser fuldstændig alle de nye Frugtknopper paa Frugttræerne. Jeg tror, det er lidt for meget Hensyn at tage til denne Fugls Fjederpragt at frede den hele Aaret.

Hvad angaar Indførelsen af Jagttegn, forekommer det mig, at den paagældende Bestemmelse er lidt for kompliceret. Jeg kunde tænke mig, at man kun havde to Arter af Jagttegn, nemlig for Lodsejerne og for andre. Det vil ellers komme til at virke ret uretfærdigt, dersom det drejer sig om Kommunegrænser. Kommunerne er jo langt fra lige store. Jeg selv f. Eks. bor i en af Landets største Kommuner, og jeg bor lige i Centrum af den, har en dansk Mil ud til Periferien til hvilken som helst Side, saa for mig er det mere end nok at løse et Jagttegn til 10 Kr., hvorimod de, der bor lige ved Skellet af en mindre Kommune, ikke er saa heldigt stillet. Jeg vil derfor i høj Grad henstille, at det Udvalg, som faar med denne Sag, at gøre, kunde finde en anden Form, saa der kun behøvedes to Jagttegn. Om en Lodsejer skal betale for Jagttegn eller skal være fri, vil sagtens